

Forfatter: Michaëlis, Karin

Titel: BREV TIL: Nansen, Betty FRA: Michaëlis, Karin (19uu-07-04)

Citation: Michaëlis, Karin: "BREV TIL: Nansen, Betty FRA: Michaëlis, Karin (19uu-07-04)", i *Kvindehjærter*, GYLDENDALSKE BOGHANDEL NORDISK FORLAG, s. 56. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002137185-000-shoot-L0021371850000007.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Kvindehjærter

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

4. Juli.

Kære Maizia!

Maaske er jeg ikke menneskeklog, og Menneskene skjuler jo indbyrdes deres Hjærter det bedste, de formaar — som om Hjærtet var noget ublufærdigt, der for Skams Skyld altid maa tilhylles — men jeg véd alligevel en Del om Mennesker.

Ægteskabet, har jeg set, er ikke og kan ikke være og bør ikke være Frihed. Saalidt som Kærlighed er Frihed. Det Menneske, der vil være »fri«, maa helt isolere sig og dræbe al Følelse for andre. Ethvert Venskab er et Baand. Jo større Kærlighedstrang man har, jo fastere knytter man sig til Mennesker — ja og Ting. Alt det man hænger ved, bliver jo Led i den Lænke, der berører Mennesket dets fulde Frihed.

Den ydre Frihed i Ægteskabet synes mig saa inderlig uvæsentlig. Findes den udover en vis Grad, er Ægteskabet overhovedet ikke mere.

s. 57 Et Hjem uden faste Spisetider, er det et Hjem? Et Hjem, hvis Medlemmer kommer og gaar uden at lade hinanden det vide, er det et Hjem?

Frihed indenfor Ægteskabet bestaar ikke i, at Mand og Hustru hver plejer sine modsatte Vaner og hver gaar sine hemmelige Veje, men alene deri, at de to Mennesker frit kan se hinanden i Øjnene og tør kende hinandens Tanker. Det er den Frihed, jeg drømte om og troede paa.

Findes den ikke, er Ægteskabet til ingen Nytte, og jeg begriber da ikke, Mennesker bliver sammen. Undtagen de, som Dyr, har hinanden nødig.

... De hader Penge! Jeg elsker Penge, eller rettere, jeg elskede Penge. For mig var de Midlet til Tusind af de Tusinder af Glæder, Livet bestaar af. Men Niels bebrejdede mig altid, at jeg ikke forstod at bruge dem. Maaske. Dertil var jo han. Niels fandt Behag i mig, som jeg var — hvad behøvede jeg saa, som andre Stakler, at købe mig Mandens Gunst med smukke Klæder og den Slags. Det var min Stolthed, at jeg for ham var den samme i Pynt og uden Pynt, syg og rask, træet eller oplagt.

s. 58 Niels var jo som et Barn med Penge. Alt, hvad han saà, ønskede han at eje. Han fyldte sine Stuer med det overflødigste, og alt, hvad der var hans, fik for ham Værdi derigennem, at det var hans. Ogsaa jeg altsaa. Hvad Under, at jeg overlod ham Brugen af Penge. Jeg havde jo ham og Sophienborg . . .

Maizia, begriber De min Blindhed, jeg lod hende gaa ind og ud i mit Hus, som hørte hun til, jeg saà intet, jeg forstod intet. Hun holdt af Guld, og en Dag aabnede Niels det franske Skab, hvor vi havde vore rede Penge. Hun stod og øste Mønterne op med sine Hænder, som Børn der leger med Sand. Saa var det, Niels sagde, med en Betoning, der fik mig til at studse — uden dog at forstaa: — ja, det er jo Betzy, der har det hele!

Hvorlænge har han med Bitterhed tænkt det?

Deres Brev er springende, saa bliver mit det ogsaa. Om jeg var forelsket i UC? Nej, lille Maizia, det var jeg ikke, men jeg fandt ham svært oplivende i al hans silkebeklædte Uvornhed. Det var morsomt at høre det om svenske Bengta. Saa derfor var det, han bad om »et af de snurre s. 59 Kælderrum med røde Gardiner«! Jeg havde jo lagt ham i et af Gæstekamrene oppe ved Billardstuen !

Herregud, der var nu vist en Smule Tragedie med i Spillet. Jeg husker tydeligt, at Overgartneren — det Eftertryk, hvormed han sagde Over! . . . pludselig gjorde Strejke og ikke satte Blomster ind til UC. Tilfældigvis kom jeg efter det og gav ham en Reprimande. Og om han saa ikke demonstrerede sit Had (eller sin Skinsyge) ved at forsyne UC med en vældig Buket Tidsler og Fandens Mælkebøtter . . .

Maizia, kunde De ikke glide hen over alt det andet og tale til mig om det eneste virkelige: Erik Alfeldt? Thi skønt De ikke nævner hans Navn, véd jeg dog meget vel, at det er Deres Forhold til ham, der har været bestemmende for Dem. Mon ikke Deres store, Deres altfor store, Stolthed har bragt Dem til at lyve skændigt for Dem selv, maaske ogsaa — lidt — for mig, naar De tør skrive: — Hvis det nu er saadan, at jeg aldrig har elsket, aldrig har vidst, hvad Kærlighed var.

Hvor jeg kan sætte mig til Doms over Deres s. 60 Følelser? Ja, saa let endda. Tænk blot paa, hvad det betød, at De mistede Erik, i Forhold til, da De mistede — eller slap — de andre! For nu véd jeg, hvad jeg før maaske anede men ikke vilde tro, at der har været flere.

Skulde De ikke have elsket den Mand, hvis Blik ved en eneste Lejlighed var nok til for bestandig at gøre Dem fredløs?

Der er noget om dette at give sin Sjæl bort. Det gør man én Gang. De øvrige Gange, man viser sig gavmild, har man kun Legemet . . .

Michaëlis, Karin, *Kvindehjærter*,

Men jeg forstaar Deres »Uforsigtighed«, Deres »det skulde betyde noget« og Deres »jeg maatte have Vidner«. Jeg forstaar det, og netop derfor spørger jeg: opnaaede De paa den Maade at krænke ham? At hævne Dem? At beruses? At glemme?

De er, saadan ser jeg Dem, De er endnu Maizia med de tyve Aar og Hjærtet, der stormer sig til Døde af Længsel efter den store, eneste, evige Kærlighed.

Taler jeg som den Blinde om Farverne — vís mig da til Rette. De vil jo lade mig se helt neds. 61 til Bunden af den Tryllehule, hvor Marie Louise Demidchof gemmer sine Minder — de gode som de slette. Jeg tror ikke paa, det kun er en Pøl.

Betzy.